

koller, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) omtalte. Det er muligt, at disse Protokoller ikke føres med tilstrækkelig Omhu, og at dette Forhold derfor bør gøres til Genstand for nogen Overvejelse. Denne Lov giver i alt Fald al fornøden Anledning til, at man sørger for, at der ikke sker noget, ud over hvad der er nødvendigt for Udviklingen i den Retning.

Blandt de Ting, hvor jeg mener, at Fordringerne i Andragendet ere overdrevne, er Spørgsmaalet om at gøre Forstaaelse af Dyrs Behandling til et særligt Fag i Skolerne. Vi ere i de senere Aar, navnlig i den sidste halve Snes Aar, komne saa vidt i Retning af at indføre nye Fag i Skolerne, at vi ganske overlæsse Børnene med Fag. Jeg har derfor den Formening om dette Forhold, at hvis Lærerne i Naturfagene i Skolerne faa de fornødne Vink — og jeg ved, at man allerede nu i stor Udstrækning gennem Undervisningen i Naturfagene advarer Børnene mod Mishandling af Dyr, baade smaa og store —, vil det sikkert være tilstrækkeligt. Børnene ville gennem denne Undervisning let komme til Forstaaelse af, hvor Grænsen ligger, og hvad de maa foretage sig, og hvad de ikke maa foretage sig overfor Dyrene. Men det er som sagt muligt, at Skolernes Opmærksomhed yderligere kan henledes paa dette Forhold. Jeg skal ikke bestride, at det vil være rigtigst at gøre det, men jeg tror som sagt, at de Fordringer, der opstilles i Andragendet i den Henseende ere alt for vidtgaende.

Til Slut skal jeg kun nævne et Krav, der er rejst i Andragendet, og som jeg navnlig synes er ganske misforstaaet, nemlig, at Børn ikke maa være til Stede ved Slagtning. Jeg ved ikke, hvorledes det skulde gaa til i Landbruget rundt omkring i Landet, naar Børn ikke maatte være til Stede ved Slagtning. Jeg tror, at de allerfleste Medlemmer her i Salen i deres Barndom have været til Stede ved Slagtning og i ikke ringe Omfang have lært at slagte, jeg har lært meget tidligt at slagte baade smaat og stort, baade Fjerkræ og andre Dyr, og det behøver man slet ikke at blive raa af overfor Dyrene, tværtimod. I Almindelighed lærer man i Hjemmene at behandle Dyrene paa den mest hensigtsmæssige og for dem mindst pinefulde Maade ved Slagtningen; det hører nu engang med til Livet i et Hjem paa Landet; det kan ikke være anderledes, og det bør ikke være anderledes. Alle vi, der have hjemme paa Landet,

have Forstaaelsen af, hvor Grænsen skal sættes for at behandle Dyrene hensynsfuldt. Denne Grænse iagttages saa omhyggeligt, at jeg tror, at der i den Henseende ikke behøver at udtales nogen Advarsel imod, at Børn ere til Stede ved Slagtning. Jeg tror, at Dyrplageri kun finder Sted i meget begrænset Omfang paa Landet. Der kan findes enkelte raa og daarlige Mennesker, de ville findes til enhver Tid. I Byerne er Forholdet maaske noget anderledes; navnlig i en stor By som København, hvor Børnene have mindre Lejlighed til at omgaas Dyr, kan Forstaaelsen hos Børnene mange Gange være mindre i Retning af, hvad de kunne tillade sig, og hvad de ikke kunne tillade sig, men her vil den Undervisning, som jeg har nævnt, kunne bedre tilstrækkeligt paa Forholdene.

Mads Larsen: Naar jeg med et Par Ord vil anbefale mine Meningsfæller at undlade at deltage i Afstemningen over den Indstilling, som er gjort af det socialdemokratiske Mindretal i Udvalget, er det ikke saa meget af Hensyn til Spørgsmaalets Realitet som paa Grund af den formelle Side af Sagen. Jeg skal dog, forinden jeg omtaler det formelle, sige med Hensyn til Realiteten af Andragendet under Nr. 1, at vi fra vor Side nære Sympati for næsten alle de Synsmaader, som ere fremførte deri. Naar jeg siger, at det er den formelle Side, som for mig er afgørende med Hensyn til den Stilling, jeg indtager overfor Mindretallets Indstilling, er det ud fra den Opfattelse, som den ærede Ordfører for Flertallet (S. Sørensen) gjorde gældende, at det hidtil har været Praxis her i Folketinget med Hensyn til Behandlingen af Andragender, at naar der ikke foreligger Svar fra den paagældende Minister paa dette eller hint Andragende, henviser Folketinget det ikke til Ministerens Overvejelse. Naar ogsaa jeg mener, at vi ikke bør fravige denne Praxis, er det, fordi det forekommer mig, at vi ellers ville komme ud i noget ganske urimeligt. Vi have i Vinter i Udvalget for Andragender haft henimod en Snes Andragender, og om de allerfleste gælder det, at der ikke foreligger oplyst, om der er afgivet Svar fra Ministeriet paa de paagældende Andragender. For mig staaer det saaledes, at hvis de paagældende Personer eller Institutioner, der fremsende et saadant Andragende, sende det til Administrationen, altsaa til den Minister, som det henhører under, og faa et imødekommende